

Draveljske jaslice 2003 — Poti zveličanja

Lanske jaslice smo končali s pozivom: vsi smo poklicani k svetosti. Ker ne živimo več ne v starem rimskem cesarstvu, ne v času ustanavljanja velikih redov, za svetništvo ni več potrebno biti sežgan, vržen levom ali ves zanemarjen živeti v votlini in tam pisati o Bogu in hudiču. Drugi časi so in naša hoja za Kristusom vodi po drugih poteh. Manj barvitih in viteških, zato pa nič manj raznoterih.

Duhovno, od sveta odmaknjeno življenje so že od začetkov krščanstva videli kot najpravnejšo pot proti Bogu. Nekdaj so se menihi umaknili v puščave in skalovja, danes pa živijo mirno, Bogu posvečeno življenje **za zidovi samostanov**.

Znanstveniki Boga iščejo v njegovem stvarstvu. Mar začetnik genetike ni bil menih Mendel? In mar Darwin na konec svoje knjige »Izvor vrst« – temeljnega dela moderne **biologije** – ni zapisal, da spoznavši vse to le še bolj časti Boga, ki je naravo ustvaril tako čudovito in domiselno? Mar **astronom** v razsežnostih vesolja ne sluti neskončnosti Boga in mar astronomi ne pišejo o tem, da nekdo, ki doživi vesolje, ne more dvomiti o njegovem stvarniku? Zgodovinar, **arheolog** lahko v poteku zgodovine sluti delo božje previdnosti in tudi **agronom** je le podaljšek božje roke.

Na svetu pa ne morejo biti le Marije, temveč tudi Marte – tisti, ki v beguncu vidijo Kristusa in postajajo s tem, ko se razdajajo za druge, sami podobni njemu, ki se razdaja za nas. Tisti, ki pri Frančiškanih **delijo hrano klošarjem**, pri Karitasu **obleko in hrano revnejšim**, pri Samarijanu odgovarjajo na telefonske klice ljudi v stiski, se v Skali **družijo z mladino z ulice**, vodijo materinske domove... Mar nista sociala in **zdravstvo** vso zgodovino temeljila na Cerкви? Le najbolj zakrknjeni lahko prezrejo, kaj vse kristjani storijo za dobro bližnjega, Bogu v slavo in sebi v zveličanje.

Umetnikom je dana drugačna moč pričevanja o Bogu. Vsa zgodovina **slikarstva, kiparstva, arhitekture**, vse umetnosti – ne le v krščanskem svetu – je prepletena z vero, iskanjem Boga in pričevanjem o njem. Kaj bi Pariz brez Sacre Coeur in Rim brez sikstinske kapele? In kaj bi Ljubljana brez **Plečnika** in tolikih njegovih sakralnih mojstrov? Ves razvoj glasbe je temeljil na sakralni glasbi in še danes je velika večina **pevskih zborov** v Sloveniji – cerkvenih.

Učitelji in vzgojitelji skrbijo, da bodo iz otrok zrasli dobri kristjani in državljani ter, predvsem, pošteni ljudje, zato jih zbirajo pri **skavtih** ter na vsakršnih **nedeljskih taborih** in delavnicah. **Škofijska klasična gimnazija**, posvečena »Kristusu, zveličarju sveta«, je bila prva

povsem slovenska gimnazija. Med vzgojitelje navsezadnje sodijo tudi **misijonarji**, ki se med oddaljenimi ljudstvi trudijo, da jim civilizacija ne bi prinesla le orožja, pijače in gorja, temveč tudi znanje, **zdravje** in **udobnejše življenje**.

»Navadni ljudje« ne hodimo le po eni poti. Nihče ni le znanstvenik ali umetnik, malokdo živi samo za socialne dejavnosti ali vzgojo in vsak kristjan tudi kdaj kaj zmoli, seveda... Vsi hodimo po vseh poteh. Najbolj pa vsak po svoji: kdor je **poštar** ali **dimnikar, branjevka** ali **poslovnež**, mu je dovolj, da dobro opravi to poslanstvo. **Kmet** se bo zveličal v hlevu in na njivi, **krovec** na strehi in **avtomehanic** v umazaniji avtomobilskega podvozja. Drugače ne gre.

Kako veličastna reč je Cerkev! Le eno nalogo ima, voditi ljudi k zveličanju, a koliko lepega in dobrega ti ljudje storijo na svoji poti! V zgodovini so res prišla obdobja, ko je moč Cerkve pritegnila tudi takšne, ki so zlorabili v svojo korist, vendar bo vsak, ki ima kaj znanja v glavi in poštenja v srcu moral pritrditi, da je dobro, ki ga je storila, neprimerno večje od vsega slabega, zagrešenega v njeni človeški šibkosti. In še vedno je tako.

Bog nas je ustvaril različne in vsakega postavil tja, kjer ga potrebuje. Po različnih poteh hodimo, a naš cilj je isti.

Srečno pot vam želimo draveljski jasličarji